

Guru for en ny tid

Vi lever i en spennende tid hvor selve forståelsen av åndelighet og menneskets rolle på jorden og i den åndelige verden er i endring.

Alle illustrasjoner © www.stockxpert.com

Av Per Henrik Gullfoss
gullfoss@hebb.no

En stor forandring er den gryende forståelsen av at vi ikke er på jorden for å veies og måles eller for å finne veien til nirvana eller paradiset. Men at vi faktisk er her fordi det er noe vi har lyst til og en stor gave å få oppleve. Hva! Kan det være rett? Er ikke det jordiske liv en hard skole, en karmisk nødvendighet eller et sted for mindre utviklede sjeler?

Vi begynner å ane at jordelivet er en stor opplevelse gitt til oss og et sted hvor den guddommelige essens utforsker utallige muligheter gjennom å erfare seg selv på stadig nye måter. Kan det ha seg slik at vi faktisk er her fordi vi har lyst til å erfare og oppleve å være her? Kan det også være slik at vi er essensen og kilden til alt som er som erfarer seg selv i utallige individuelle variasjoner? Hvis vår opplevelse av åndelighet er i stor

forandring, så vil det automatisk medføre at rollen til de åndelige veiledere og mestre er i endring! Den kunnskap og åndelige forståelse som før kun var tilgjengelig etter lang tids søken og streben synes i våre dager å være utstilt og til salgs overalt. Det kan virke som et helt nytt system og nettverk av åndelige ledere og veiledere (vill-ledere?) er i ferd med å oppstå. Noen befinner seg langt nede i systemet og gjør sitt beste i all beskjedenhet. Andre spiller seg ut på en internasjonal arena.

Metodene en guru og veileder bruker for å gi tilgang på informasjon og innsikt synes å være i stor utvikling. Vi kan for moro skyld se litt på noen historisk kjente åndelige veiledere, og dermed grunnleggende rollemodeller for vår forestilling av hva en åndelig veileder er. Jesus samlet seg noen disipler, mens han reiste rundt og snakket med vanlige mennesker. Buddha gjorde noe av det samme, men hadde i større grad en tendens til å vente til noen kom til ham. Vi kan si at Jesus sin utadgående måte å spre budskapet på har gjort kristendommen til et mer aktivt misjons-samfunn enn buddhismen. Denne holdningen til hvordan man skulle dele sin visdom

henger også tett sammen med den kultur og stemning man var født inn i. Midtøsten på Jesus tid var et urolig og konfliktfylt sted som krevde at den åndelige veileder gikk inni de rådende konflikter og viste sin holdning til dem. Det kunne gjelde overdreven materialisme og pengefokus i templene, måten man forholdt seg til horer og syndere på, eller en generell villighet til å tale fariseere og andre dogmatisk bedrevitere midt i mot.

Buddha på sin side synes å ha vokst opp i en roligere høykultur, hvor det å finne indre fred, harmoni og frihet fra å delta i den ytre verdens kamp og stå i større grad var mulig. I våre dager kan vi si at buddhismens skyggeside er blitt en viss form for passivitet og livsfornektelse.

Kristendommens mørkeste skyggeside er kanskje alt det grusomme de kristne har gjort i kjærligheten og Jesus sitt navn. Islam oppsto i en situasjon med mye uroligheter og kamp, hvor det var viktig å lage en åndelighet som skapte samhold og enhet. I sin iver etter å spre sin tro til flest mulig ligner den mest på kristendom. Samtidig er dens fokus på indre fred og ydmykhet overfor livet mer i tråd med buddhismen.

Islams skyggesider synes å være en blanding av dem vi finner i kristendom og buddhisme. Den kan til tider ha tendenser som er livsfornektende og passiviserende (kanskje spesielt for kvinner), mens den til tider kan preges av den negative slagsiden som kommer av behovet for å spre sin tro og skape et sterkt og stadig voksende indre fellesskap (kanskje spesielt demonstrert gjennom menns voldelighet).

Dette var en liten avstikker til rollemo- dellene. Det vi skal se på er den nye type guru som er i ferd med å dukke opp og utvikle seg i det vi kaller Vannmannens tidsalder. Denne gurun ikke bundet til en tradisjon og en sannhet. Den nye gu-

nye gurun er at han/hun tar i bruk de virkemidler som det moderne teknologiske samfunnet stiller til disposisjon. Den nye åndelige veileder skriver som oftest bøker. Han/hun lager gjerne video, bruker film, TV og Internett som redskaper til å dele sine tanker og visdom. I mange tilfeller kan man i dag abonnere på en direkte overført web-konferanse holdt av en åndelig mester. Vi kunne se på det som en messe (vesten) eller en sat-sang (Østen) holdt over Internett. Mens den gamle gurun ofte var veileder for en liten krets av trofaste følgesvenner når den nye gurun ut til alle verdenshjørner og større masser. Der Jesus sine disipler måtte holde på i hundre og tusenvis av år for å spre budskapet til alle verdens-

hjørner, har dagens guruer ofte bestselgere som er øyeblikkelig tilgjengelig for alle som har Internett.

Samtidig glimrer den daglige personlige overleveringen av kunnskap fra mester til elev med sitt fravær. Det vil si at den moderne åndelige søker har stor tilgang på informasjon fra mange guruer og mer eller mindre opplyste mestere. Samtidig er det å få anledning til å følge en mester på en mer personlig og privat måte vanskeligere å få til.

Den nye åndelige gurun kaller seg veldig ofte ikke opplyst. Han/hun regner egentlig det som en uvesentlig del av sin posisjon, og snakker heller om at de har

”En av de tingene som kjennetegner den nye gurun er at han/hun tar i bruk de virkemidler som det moderne teknologiske samfunnet stiller til disposisjon. Den nye åndelige veileder skriver som oftest bøker. Han/hun lager gjerne video, bruker film, TV og Internett som redskaper til å dele sine tanker og visdom.”

ruen stjeler fra øst og vest, samtidig med at han/hun tenker egne nye tanker. Guruen er hverken fanget av å måtte passe inn i rollen som den indiske meditative mester eller rollen som spreder av kjærlighetens budskap som skal gjøre alle folkeslag til sine disipler. Ja, det er ikke en gang nødvendig å skape et indre samhold og en enhet som står sterkt i mot presset fra omgivelsene, slik følgerne av Muhammed forsto viktigheten av.

Jeg vil si at den første åndelige mester og veileder jeg hørte om som virkelig prøvde å ta spranget ut av disse gamle rollene og være en åndelig veileder for den nye tid var han som den gang het Bhagwan Shree Rajneesh. Han var kunnskapsrik (tidligere professor) og hadde et skarpt intellekt. I 1979 tok han navnet Osho. Noe av det som kjennetegnet Osho var at han provoserte alle som var fanget i den gamle moralistiske og livsfornektende åndeligheten. Han utviklet et mangfold av terapier og var for fri seksualitet. Osho, som var indisk, føyde sammen øst og vest i sin åndelighet og brukte visdommen i alle religioner til å skape en helt ny forståelse av menneskelivet. Hans metoder, tanker og ”følgere” har fortsatt en stor betydning for den kollektive åndelige prosessen menneskeheten gjennomgår, selv om Osho selv har hatt gleden av å vandre på de evige jaktmarker i årevis.

En av de tingene som kjennetegner den

en forståelse av verden som er så enkel og direkte at den er lett tilgjengelig for alle.

Den gamle gurun ventet ofte på at eleven skulle komme til mesteren. Som det het, når mesteren er klar kommer elevene (Eller var det omvendt?). Den ny åndelige veilederen sprer sitt budskap slik at det blir tilgjengelig for alle. Mesteren strekker seg med andre ord ut mot disiplene. Men den nye gurun verken misjonerer eller prøve å fortell deg at han/hun har den ene sannhet eller at de andre tar feil. Veilederen gir ut den informasjon og innsikt han/hun måtte besitte og så må du selv som oftest fin-

mennesker sammen med oss andre. Det er ganske morsomt å tenke på at mange kristne snakker om Jesus sin gjenkomst som den tid hvor menneskeheten skal se det kollektive lyset. En av de bærende ideene bak kristendommen er opplevelsen av at Jesus var menneskesønn og guddommelig på samme tid. Den nye tids mestere synes å være eksempler på noe av det samme. På den ene siden har de realisert mye av sin guddommelige bevissthet og vet at de er evige og guddommelige skapninger, på den andre siden er de vanlige mennesker som lever, puster, elsker og er likeverdige med alle oss andre.

person er ikke den en annen har hverken glede av eller lyst til å gå. Noen av oss kommer langt av sted gjennom å gå lenge på en vei. Andre kommer fortere frem når de kjører sikkert mellom forskjellige åndelige veiledere og metoder. Og kanskje er det også slik at denne overfloden av veiledere og mennesker som deler sin åndelige innsikt gir oss en opplevelse av overfloden og rikdommen som finnes i den åndelige dimensjon av tilværelsen? Kanskje er det nøyaktig like mange hensikter med livet og veier til innsikt og visdom som det finnes skapninger som går disse veiene?

Det er en gammel historie som fortel-

”Den nye tids mestere synes å være eksempler på noe av det samme. På den ene siden har de realisert mye av sin guddommelige bevissthet og vet at de er evige og guddommelige skapninger, på den andre siden er de vanlige mennesker som lever, puster, elsker og er likeverdige med alle oss andre.”

ner veien videre. Den nye åndelige veileder ønsker ikke å vise deg veien, men å hjelpe deg til å finne din egen vei og din egen sannhet.

Noe annet som skjer er at mange terapeuter og åndelige veiledere inntar en slags mellomrolle. Det er ofte i møtet med disse mellomleddene at den personlige overføringen av visdom og kraft skjer! De er ikke sertifiserte åndelige veiledere som prestene, ei heller opplyste mestre som de gamle guruer. De er søkere som for en tid påtar seg rollen med å være mester for andre søkere som er kommet litt kortere, eller som er på jakt etter akkurat den biten av informasjon de sitter inne med. I det hele tatt kan det virke som om den hierarkiske strukturen med en mester på toppen, så noen nestsjefer og så den store horden av menige søkende nederst er i ferd med å gå i oppløsning.

Den nye gurun setter seg på mange måter ikke over sine følgere. Hun er mer deres likeverdige som går sammen med dem, men akkurat her og nå er den som fører an i flokken. På den måten synes det å oppstå en ny type åndelig samfunn, hvor svært mange av de som er underveis blir hverandres disipler og mestere om hverandre.

Det kan virke som den nye tids guruer utspiller sin rolle på to nivåer. På den ene siden er de åndelige veiledere som henvender seg til et stort internasjonalt publikum. På den andre siden lever de sine liv som helt vanlige og likeverdige

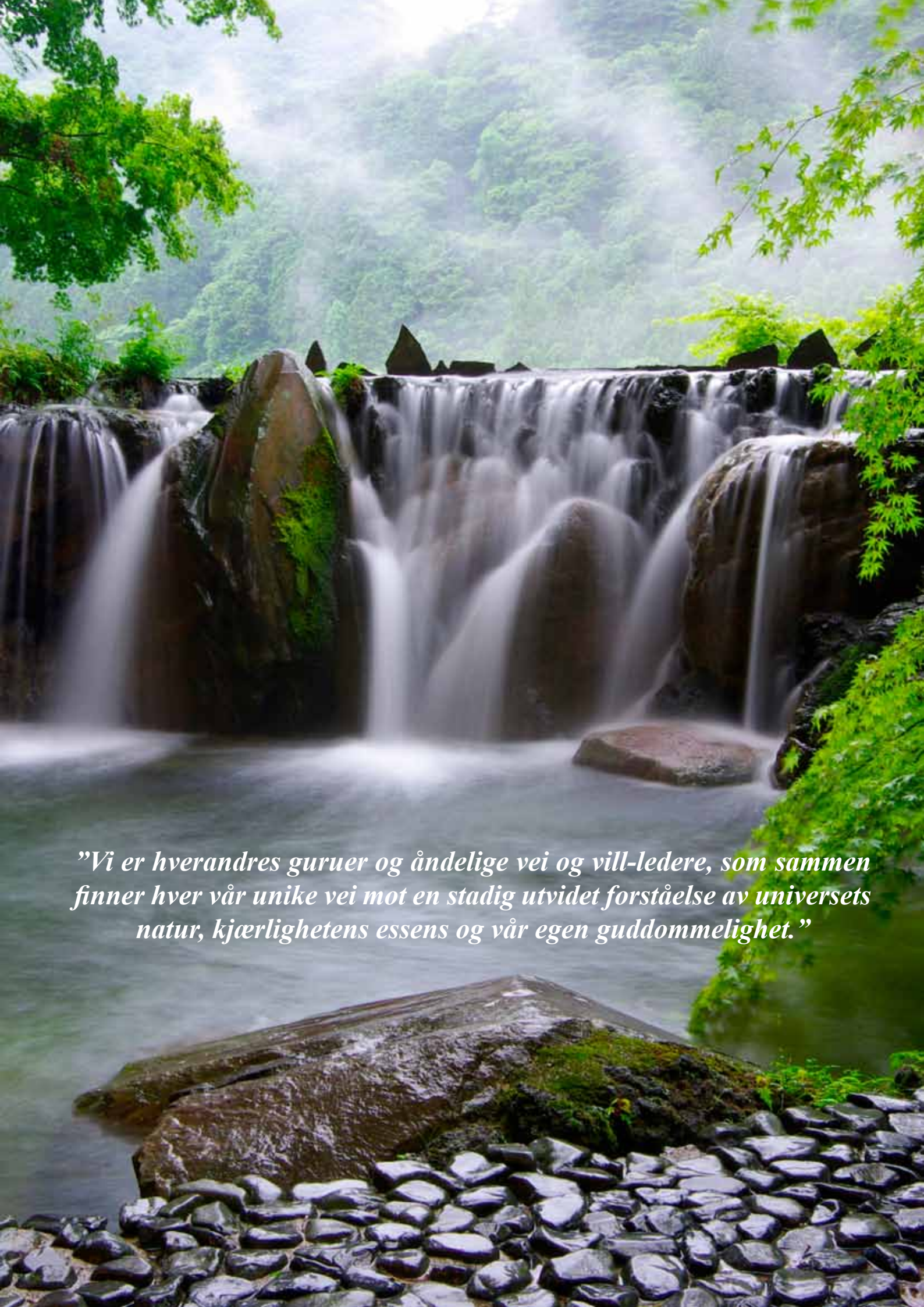
Hvem er så disse mestrene? Jeg kan nevne i fleng. Eckhart Tolle, Byron Katie, Deepak Chopra, Don Miguel Ruiz, Neale Donald Walsch, Abraham (kanalisert av Esther Hicks), Candice o.s.v. men disse er bare toppen av kransekaka. Det er en stor underskog av internasjonalt anerkjente mestere som reiser rundt og holder kurs og foredrag. Og i hvert eneste land er det en like stor underskog av åndelige veiledere som er fastboende og som tilbyr sine tjenester til andre søkende.

Noen ganger kan vi bli forvirret av alle mulighetene og mestrene som suser forbi og tilbyr sin viten og veiledning. Hvem skal vi gå til og hvem kan vise oss veien? Jeg tror dette mangfoldet av åndelige veiledere er der av to grunner. Den ene er for at vi skal kunne lære å skille de falske og dårlige profetene fra de ekte og sanne veilederne. Det er et stort og viktig skritt i vår egen utvikling å kunne gjenkjenne sannhet og ekte åndelighet fra store ord og fett flekk. Å kunne skille selvgodhet fra ekte storhet og innsikt og giverglede fra salgstalent og behov for å ha betydning for andre. Det er med andre ord en gave at vi kan finne vill-ledere og slik lære å selv ta ansvar for vår egen bevegelse gjennom å kunne skille vill-lederne fra veilederne.

En av de andre grunnene til mangfoldet av guruer, terapeuter og muligheter for selvutvikling tror jeg kommer av at vi alle er forskjellige. Den veien og metoden som er velegnet og god å gå for en

ler om en person som slepte seg langs stranden. Når vedkommende stoppet fikk han se at det var to par fotavtrykk i sanden der hun møysommelig hadde slept seg frem gjennom livets prøvelser. Historien forteller videre at Gud til slutt avslører at det var Gud som hadde gått der ved siden av og støttet. Men av og til var det bare ett fotspor, og det var de gangene hvor livet hadde vært tyngst og vanskeligst. Vandreren undret seg over hvorfor Gud forlot ham når det var som verst. Gud hadde svart at hun slett ikke hadde forlatt ham, men tvert i mot båret ham gjennom disse vanskelige tidene, derfor var det bare ett sett av spor. Noe av det vakreste med den nye tids åndelighet er forståelsen av at vi alle er Gud.

Jeg er med andre ord Gud som går ved siden av deg og holder frem hånden så du kan holde i den når du er villig til å ta den i mot. Og du er Gud som strekker hånden ut til meg når jeg er villig til å se deg. Og iblant, når livet er så hardt at vi ikke tror vi kan klare oss på egen hånd eller holde ut tilværelsens smerte, så er det slik at vi gjennom å ha tillit og overgi oss vil forstå at vi faktisk er der og bærer hverandre gjennom smerten. Vi kan ikke gå for hverandre, men gjennom å være der og holde den andre i vårt hjerte blir vi den guddommelige kjærligheten som rommer. Vi er hverandres guruer og åndelige vei og vill-ledere, som sammen finner hver vår unike vei mot en stadig utvidet forståelse av universets natur, kjærlighetens essens og vår egen guddommelighet. •

”Vi er hverandres guruer og åndelige vei og vill-ledere, som sammen finner hver vår unike vei mot en stadig utvidet forståelse av universets natur, kjærlighetens essens og vår egen guddommelighet.”